La carta secreta de Marilyn Monroe

Marilyn Monroe és avui un mite del cinema, però quan vivia, especialment entre 1950 i 1962, la seva figura va arribar a ser tan gegantina que no sols va seduir milions d'homes i dones del carrer, comerciants, ramaders, pixatinters, mestresses de casa o obrers de la construcció, sinó que també va seduir el poder. I aquest va ser el problema: que el poder també la volia. I la va aconseguir. Però el poder, el poder amb majúscules, és una secta insaciable, i, per tant, o t'hi sotmets o et devora. La relació sentimental de Marilyn amb John Kennedy, així com la seva relació amb la família Kennedy i amb la màfia, tenia de bell antuvi mala peça al teler, especialment a partir del moment que va anunciar en roda de premsa la seva intenció de revelar moltes de les coses que sabia.

El poder, de primer, et suca; després, si no t'hi avens, t'amenaça; i, si persisteixes, t'elimina. I per insòlit que algú li pugui semblar, Marilyn no era una dona comprable. No era una noieta buida que riu i ensenya pit i cuixa perquè no té res més a oferir. Algú creu que Arthur Miller era tan primari per casar-se amb una dona així? A Marilyn li interessava la política i estava al cas de les coses que passaven al seu país. Qui ho sabia molt bé era Truman Capote, el seu amic íntim, el seu confident i una de les poques persones amb qui Marilyn podia enraonar sense embuts. Per això és a ell, a qui ella va recórrer just abans de ser trobada morta a casa seva.

Des de la trista matinada del 4 al 5 d'agost de 1962, han transcorregut pràcticament seixanta anys i el misteri de la mort de Marilyn roman inalterable. Sabem que el decés consta oficialment com a suïcidi, però totes les evidències relatives a la seva persona prèvies a la mort indiquen que era impossible que s'hagués suïcidat. Es podria acceptar un accident, però mai un suïcidi. La prova és que ella demana ajuda a Truman Capote, perquè se sent espiada i amenaçada i tem per la seva vida.

Per aprofundir en tot aquest conjunt de coses, recomano la lectura del llibre "La carta secreta de Marilyn Monroe" (D'Octavià Edicions, 2020), de Frederic Cabanas, estudiós de l'actriu, amb un arxiu portentós de milers de documents sobre ella. L'autor, a través de la Fundació Cabanas, li ha dedicat una planta del Museu Cal Gerrer, de Sant Cugat, fins al punt que és l'únic museu del món amb un espai permanent dedicat a Marilyn Monroe. Allà s'hi pot veure el bolígraf Montblanc i l'estoig en el doble fons del qual Marilyn va amagar la carta secreta que enviaria a Truman Capote. El llibre ho explica amb detall.

L'última etapa de la vida de Marilyn, més enllà del glamur, de les sessions fotogràfiques i de les entrevistes, esdevé força angoixant. Ha deixat de tenir vida pròpia, té el telèfon punxat, té la casa plena de micròfons ocults i sap que vigilen cadascun dels seus moviments. Aquesta és la raó per la qual, per poder escriure la carta a Capote, Marilyn va a casa d'una veïna pretextant que la seva màquina està espatllada. Només que els micròfons haguessin captat el so de la màquina a casa seva, qualsevol paper que en sortís hauria estat interceptat. De fet, la carta secreta, encara que per altres raons, no va arribar mai a mans de Capote, que aleshores vivia a la Costa Brava. O bé va marxar-ne abans que li arribés o bé la va rebre i no la va descobrir de tan ben amagada com estava. Tanmateix, alguna cosa hauria dit Capote, ja que el bolígraf Montblanc no era pas un regal que li feia Marilyn, sinó que era el bolígraf que ell li havia regalat a ella temps enrere. S'hauria estranyat que li tornés, oi?

Aquestes són paraules de Marilyn a la carta: "Em sento com la mosca al bell mig de la teranyina i al meu voltant tinc grans aranyes que esperen esquinçar-me". Després de morta, el qui fou el seu perruquer, Sidney Guillaroff, va declarar això: «Marilyn em va trucar, estava plorant i em va dir: "Bobby Kennedy va venir a casa, em va amenaçar, em va cridar i em va sacsejar". Bobby li havia dit: "Si tu m'amenaces, Marilyn, hi ha

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/155435.html

Copyright 2024 Cugat.cat

més d'una manera de mantenir-te callada"». Però en aquesta història sembla que hi té molt a veure la figura del gàngster Sam Giancana, amic de Sinatra.

Com diu Frederic Cabanas: "Com pot ser que una persona que escriu una carta expressant la seva por pel mal que li volen causar altres persones, recorri al suïcidi deu dies més tard?" Doncs sí, no encaixa. I encara menys si tenim en compte que fins i tot estava contenta perquè la Fox li havia renovat el contracte del film "Something Got to Give", de George Cukor, després que un mes abans l'haguessin acomiadat del rodatge per incompliment.

El llibre "La carta secreta de Marilyn Monroe" inclou diverses fotografies entre les quals les que mostren les cases on va viure Truman Capote a la Costa Brava. De fet, la seva novel·la periodística "A sang freda", sobre la qual s'han fet diverses adaptacions al cinema, va ser escrita en bona part a Catalunya. La carta secreta la tenim al llibre, i l'estoig i el bolígraf que l'amagaven són al Museu Cal Gerrer.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/155435.html

Copyright 2024 Cugat.cat